

DEGETELELE

foto: Radu Sandovici

Gabriela Tabacu s-a născut la Oradea, dar, cum locuiește în București de când se știe, se consideră bucureșteancă get-beget. Tot de când se știe, desenează. Apoi, învățând să citească, a devenit pasionată de povești. La vremea marilor alegeri, a decis să facă arhitectură. A muncit mulți ani să învețe cum. (E de spus că învață încă și în ziua de azi.) Viața ei s-a schimbat însă într-o dimineață de toamnă, în vreme ce făcea ordine în pod, unde a găsit o lădiță plină-ochi cu povești. De fapt, era umplută până sus cu multe-multe cuvinte din care ea a început să construiască povești. Pentru că nu doar casele se construiesc, ci și poveștile. Trăiește deci, printre povești și desene de case. Însă lucrurile se leagă, pentru că orice casă are povestea ei și orice poveste e o casă a cuvintelor meșteșugit împletite ca să pună cap la cap felurite fapte care astfel capătă înțeles și rost în lume.

Irina Dobrescu este absolventă a Universității Naționale de Arte, secția Grafică, și membru fondator al Clubului Ilustratorilor din România. A ilustrat numeroase cărți pentru copii la edituri românești și străine, a colaborat cu diferite agenții de publicitate și a participat la multe expoziții, workshopuri și evenimente artistice în țară și străinătate. Este, de asemenea, autoarea cărții *Lupul jucător de poker* (2017). La Humanitas Junior a ilustrat volumul *Invizibili* (2022), prima carte pentru copii semnată de scriitoarea Ioana Pârvulescu.

GABRIELA TABACU

DEGETELELE

ILUSTRAȚII DE IRINA DOBRESCU

POVESTEA „DEGETELELOR“

Gândindu-mă la vremurile când aveam mai puțin de patru-cinci ani, nu-mi aduc aminte să-mi fi citit cineva povești. Îmi amintesc însă foarte limpede că toți ai mei citeau, că vedeam în casă o mulțime de cărți și că intuiam cumva că în ele se ascund taine încă de nedescifrat pentru mine. Asta m-a determinat să învăț de una singură să citesc cu mult înainte de a merge la școală. Poate că de aceea nu m-am plictisit apoi niciodată în viață.

Țin însă minte că, pe când încă nu citeam, bunica din partea mamei îmi recita din când în când, seara, o poezioară de o strofă, în care personajele principale, întruchipate ghiduș de ea cu palma răsfirată în aer, erau degetele de la o mână. Ce încântare era să văd câtă treabă avea fiecare degetel!

N-am uitat-o și, completând-o pe ici, pe colo, i-am spus-o adesea fiului meu când era mic. A primit-o la fel de entuziast ca mine la vârsta lui.

De un timp, o tot îmbunătățesc și o extind, pentru că mă bucură extraordinar de mult să văd cum nepoții mei de câțiva anișori o ascultă la rândul lor, la început cu ochii măriți de mirare și apoi din ce în ce mai mici, pe măsură ce lunecă încet în somn.

Varianta din aceste pagini, mai amplă decât cea a bunicii mele, este totuși condensată, gândită pentru copilași de până în patru ani. Ea pune în joc toate cele zece degete de la mâini. Trebuie să vă spun însă că am în proiect o versiune mai complexă, dedicată preșcolarilor de cinci-șase ani, din care ei vor putea afla o sumedenie de lucruri nu doar despre degetele de la mâini și de la picioare și despre unghiile lor, ci și despre felul în care trebuie spălat și îngrijit corpul nostru, ca și despre o întregă lume de ființe și fapte legate de toate acestea – o lume despre care merită să aflăm cât mai din vreme că există.

Dar să vedem cum ne descurcăm întâi cu cele zece degețele.

Cu multă prietenie,
Gabriela Tabacu

UITE ZECE FRĂȚIORI
MITITEI ȘI-ASCULTĂTORI,
CARE MĂ-NSOȚESC DIN ZORI.

ĂSTA MERGE LA PURCEI.
TOȚI SUNT ROZ ȘI ROTOFEI,
CĂ MĂNÂNCĂ TOT CE VREI.

ĂSTA MERGE LA VIȚEI.
S-A ÎMPRIETENIT CU EI
ȘI LE DUCE FÂN ȘI MEI.

